

הרי חזינן, שאפילו לא זיכתה לו אמו יוצא עד בן שש.⁽²⁾

ולקמן בגמרא פריך, אם כן הך ברייתא סתרה לברייתא דלעיל, לדעת האמוראים לעיל דאמרי דמ"בר חמש" מיקרי אין צריך לאמו.

אלא שבתחילה פריך קושיא אחריתי לרב אסי:

לימא תיהוי האי ברייתא תיובתיה דרב אסי, דאיהו אמר דאף בן שש יוצא בעירוב אמו, והכא קתני "עד" בן שש. דמשמע, אבל בן שש עצמו — דהיינו בשנה ששית שלו — אינו יוצא בעירוב אמו?!

ומשנינן: **אמר לך רב אסי: "עד" בן שש** דקתני בברייתא, היינו **ועד בכלל**, שרק משנכנס לשנתו השביעית אינו יוצא בעירוב אמו.

והשתא הדרינן לאקשווי: **לימא תיהוי תיובתיה דרבי ינאי וריש לקיש,** דאמרי לעיל שבן חמש מיקרי אין צריך לאמו, ותניא בברייתא לעיל: כשאין צריך לאמו אינו יוצא בעירוב אמו. ואילו הכא בברייתא קתני דעד בן שש יוצא בעירוב אמו?!

ומשנינן: **לא קשיא.**

הא דחשבינן ליה אין צריך לאמו מבר חמש ואינו יוצא בעירוב אמו, היינו **בדאיתיה**

ודיו בעירוב אמו: והא כבר מ"בר חמש", שאז הוא כבר נחשב "אין צריך לאמו" צריך להניח לו עירוב בפני עצמו, ולזכותו בעירוב?!

אמר מתרץ רב יהושע בריה דרב אידי: ^{ב-ב9} לעולם אינו יוצא בעירוב אמו בלא שתזכה לו, אלא, רק קטן שהוא צריך לאמו. דהיינו, עד בר ארבע ובר חמש, וכדמפרש בסוכה.

וכי קאמר רב אסי — שיוצא בעירוב אמו ואפילו עד בן שש — הוא רק באופן שזיכתה לו אמו את העירוב.

אלא דמיירי **כגון שעירב עליו אביו —** על ידי זיכוי — **לצפון.** ואילו **אמו** עירבה עליו **לדרום,** ובכי האי גוונא חידש לן רב אסי דיוצא דוקא בעירוב אמו!

משום **דאפילו קטן בר שש נמי — בצוותא דאמיה** [בחברת אמן] **ניחא ליה,** וחשיב עירוב אמו כזכות לו, ועירוב אביו כחובה לו.

ובתר אמו שדינן ליה. ומבן שש ואילך נגרר אחר אביו [ריטב"א].

והשתא מותבינן איפכא: **מיתיבי** לרב יהושע בריה דרב אידי, דסבר, שמ"בר חמש" אינו יוצא בעירוב אמו אם לא זיכתה לו:

דתניא: **קטן שצריך לאמו — יוצא בעירוב אמו עד בן שש! שיעד בן שש הוא חשיב "צריך לאמו".**

ברורה].

שש יוצא בעירוב אמו, וכסברת רב יהושע בריה דרב אידי. דהא "עד בן שש" קתני בברייתא, דמשמע, בן שנה ובן שתים ובן שלש עד בן שש יוצא בעירוב אמו. וכי היכי דבן שנה ובן שתים

2. וביאר רש"י: אין לומר דמיירי בזיכתה לו אמו, אלא שאף אביו עירב עליו, ולהכי עד בן